

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.: ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVII.

V Ljubljani, 22. vel. serpana 1884.

List 34.

Da imel bi!

Da imel bi rajske glasove,
Mogočne, premilo sladké!
Bi pesmice sviral le nove,
Za Jezusa ljubega vse!

Bi peval o božji ljubezni,
Proslavljal presveto Sercé!
Našteval rodovom bolezní,
Ki zdravi jih božje Sercé.

Al čul bi na zemlji, al spaval,
Presveto bi Serce častil!
Navdušen nad zvezdice splaval,
Ga z angeljci tam bi slavil!

Premiril morjá globočine,
Prešvigal bi zračje vesel,
Prehodil gore in doline:
Od Serca presvetega pel!

Nikakor ne nehal bi peti
Vsem milim pod solncem ljudem,
Popred ne počitka sprejeti,
Da Tebe oznanil bi vsem! —

Pa glasov mi manjka visokih,
Navdušenja svetega moč,
Občutkov ker nimam globokih,
Dodeli, o Jezus, pomoč!

Da ljubim na zemlji iskreno
Presveto Serce in častim;
Po smerti brezmierno češeno
V nebesih na veke slavim!

S. M. Bonavent.

Premišljevanja in molitve za vse stanove.

(Dalje.)

Kristus — prava pot.

Ljudje hodijo po različnih potih, pa večidel po napčnih in škodljivih potih, ki peljejo tukaj v nesrečo, tam pa v pogubljenje. Brez pomisleka in kar tje v en dan tavajo mnogi kakor v temi, in tako le prepogosto

zgreše pravo pot in ne pridejo v nebesa. — V nebesa peljete le dve poti: pot nedolžnosti, ali pa, če je kdo nedolžnost zgubil, pot prave in resnične pokore. In to pot nas učit je prišel Jezus iz zgoli usmiljenja iz nebes na zemljo. Pa on nam ni samo pravo pot pokazal, temuč je tudi sam šel pred nami in nas vabi, da mu nasledujemo, ko pravi: Jest sem pot, resnica in življenje! Nihče ne pride k Očetu drugač, kakor po meni (Jan. 14, 6). Kdor hoče za manoj priti (v nebesa), naj zatajuje sam sebe, naj vsak dan križ zadene in naj hodi za manoj (Luk. 9, 23).

„Kristus je naša pot“ se tedaj pravi: On nam je s svojim zgledom, svojim obnašanjem, govorjenjem, djanjem in nehanjem pokazal, kako se hodi proti nebesom. Če hočemo tedaj v nebesa priti, moramo po tisti poti hoditi, po kateri je Kristus hodil. Kristus pa je hodil.

a) po poti ponižnosti. On se je ponižal pred svojim nebeškim Očetom in se je tako rekoč v nič djal, ko je pravi Bog vender hlapčevsko podobo na se vzel in je bil po zunanem najden kot človek. — On se je pa tudi pred ljudmi ponižal, kakor sam pravi: Sin človekov ni prišel, da naj se mu streže, ampak da sam drugim streže (Mark. 10, 45). Le tedaj, če se ponižujemo, bomo Jezusu podobni; le če postanemo kakor majhni otroci, bomo vredni nebeškega kraljestva; le če se ponižujemo, bomo povišani!

Kristus je hodil:

b) po poti zatajevanja. Dasiravno je vse njegovo, dasiravno bi bil pri svojem prihodu vsih zemeljskih dobrót se lahko posluževal, je vender vse časno zaničeval. On, od čigar obilnosti smo vsi prejeli, sam ni iskal in tudi ni imel premoženja; živel je ob milih darovih in sam pravi: Lisice imajo svoje jame in ptice svoja gnjezda, Sin človekov pa nima, kamor bi svojo glavo položil (Mat. 8, 20). Povzetnih veselí ni ljubil, povabljen na gostije je pri bogato obloženih mizah zméren ali celo lačen ostal; radovednosti ni pasel, počitka si je malo privoščil, svoje noge je trudil s težavno hojo, svoje oči s pogostim čuvanjem, svoje meso s postom. Z eno besedo: Kar je naši poželjivi naturi prijetno je zaničeval; kar ji je zoperno, je pa rad z voljo storil, če je bilo še tako težavno.

Hočemo tedaj Kristusu podobni biti, mu moramo v zatajevanji nasledovati. On sam pravi: Kdor ne vzame svojega križa in ne hodi za menoj, ni mene vreden (Mat. 10, 38). Brez zatajevanja ne moremo pričakovati

zveličanja, zakaj sv. Pavel naravnost uči, da neobrezane (to je: ki se ne zatajujejo) bo Bog pogubil!

Kristus je hodil:

c) po poti terpljenja; in ravno po tej poti je prišel v svojo slavo. On sam je rekel dvema učencema, ki sta šla v Emaus: Ali ni bilo treba, da je Kristus terpel in tako šel v svoje veličastvo (Luk. 24. 60). Tudi za nas tedaj ni druge poti v nebesa, kakor pot terpljenja. Le kdor z Jezusom tukaj terpi, bo tudi tam z njim kraljeval.

Molitev.

Zahvaljen bodi o Jezus, da si iz nebes na zemljo prišel, da si mi pravo pot v nebesa pokazal. Ti si pred mano hodil po poti ponižnosti, zatajevanja in terpljenja. Daj, da tudi jest po tej poti neustrašeno za Tabo hodim. Po Tvojem zgledu hočem prevzetnost premagovati in ponižen biti v mislih, v besedah in v vsem obnašanju. Po Tvojem zgledu hočem svoje hudo poželjenje zatirati, grešne strasti krotiti svoje meso v sužnost devati, pa tudi svojo voljo vselej Tvoji volji podvreči; dobro delati, ko bi mi bilo še tako težavno, hudega se pa ogibati, ko bi mi bilo še tako prijetno. — Po Tvojem zgledu hočem tudi vse terpljenje, nadloge in težave z voljo prenašati in kot pokoro za svoje grehe prejemati. — Ker pa sem slab in sam od sebe teh sklepov spolnovati ne morem, Te ponižno prosim, o Jezus, podpiraj mojo slabost in podaj mi svojo mogočno roko, kadar bom jel pešati ali omagovati na poti v srečno večnost. Amen.

Petindvajsetletnica

v Šentjurju pri Kranji 29. julija 1884.

(Konec.)

Na večer pa je postalo posebno živahno na tergu pred cerkvijo. Lampijone začno vžigati, na župnijski hiši zažare mnogobrojne lučice, mladeniči domači prihajajo s svojo zastavo, razsvetlijo terg s svečami in bakljami, domači pevski zbor zapoje pet slovenskih pesem; na vse to pa še čarovna razsvetljava z bengaličnim ognjem, spuščanje raketov visoko v zrak — vse je pripomoglo po svoje, da je zbrana obila množica ljudstva na tergu svoje navdušenje poživiljala z večkratnim: Živio, Slava jubilentom! — vse je bilo veselo. Da, vsi enih misli, vsi radostnih čutil, vsi polni navdušenja. —

Tako na predvečer slavnosti.

V torek na vse jutro pa so se glasili zvonovi po šentjurski planjavi milo vabé pobožno ljudstvo v cerkev. Čč. gg. jubilentje darovali so zaporedoma sv. mašo; navzoča je bila vedno precejšna množica domačega ljudstva. Ob devetih pa so postavili v sredo cerkve mertvaški oder, ter zbrali se čč. gg. srebernomasniki k zadušnicam. Najprvo peli so bilje, sledila je obsolucija pri tumbi, in slednjič slovesna črna maša, katero so služili č. g. Štepan Jaklič, župnik v Šentvidu pri Zatičini.

Po opravi za mertve sošolce pa se zberó vsi čč. gg. jubilentje v duhovski hiši, se napravijo za slovesno sv. opravi v cerkvena oblačila in potem gredo v veličastnem sprevodu med pókanjem možnarjev in slovesnim priterkavanjem zvonov v cerkev. Tu je bil najpopreje slavnostni govor, katerega so imeli č. g. jubilent, šentjurski rojak Fr. Sajovic, iz Jezusove družbe. Za rék vzeli so si besede sv. Pavla (II. Kor. 1, 5): „Kakor je terpljenje Kristusovo v nas obilno,

tako je tudi po Kristusu obilna naša tolažba.“ V vodu izražali so veselje nad tem, da jim je govoriti o tako prelepi slovesnosti petindvajsetletnici in to tem bolj, ker govoré v cerkvi tisti, v kateri so bili s svetim kerstom sprejeti med verne katoliške kristijane, v cerkvi, katera je okinčana in okrašena tako, da skoraj več spoznati ni kot starodavna šentjurska cerkev. Potem pa se obernejo k vvodnim besedam sv. Pavla ter začno razkladati veselje katoliškega duhovna (seveda z vednim ozirom na čč. gg. jubilate), katero vživa on pri svojem duhovskem poklicu, posebno pri daritvi sv. maše, pri svojih duhovskih molitvah, pri oznanjevanji besede božje in pri spovedovanji. Izrazili so se tudi, kako veseli njih in tudi njih sošolce vesela navdušenost, katero so pokazali in kažejo verli njih rojaki pri tej slovesnosti. Po tem pa so se obrnili v drugem delu svojega govora tudi na terpljenje duhovnika. Kazali so v živih barvah zaničevanje, katero mora dostikrat prestat katoliški duhoven, in kar je najhuje, ko mora gledati, neverni sinovi sv. katoliške Cerkve dostikrat v besedi in dejanji zaničujejo tisto Cerkev, katere zvést služabnik si katoliški duhoven biti prizadeva. A po Kristusu — dejali so — je obilna naša tolažba. Če tudi vidimo, da vidni poglavar vzdihuje kot jetnik v Vatikanu; vendar je naša tolažba Jezus Kr. sam, ki je obljubil, da ostane pri svoji cerkvi do konca sveta, in pa zgodovina, ki očitno kaže, da je sicer ladija sv. Cerkve bila pogosto obdana vsestransko od pogubonosnih valov preganjanja, a je vedno vse te nevarnosti srečno premagala. V sklepu pa so opominjali čč. gg. jubilate, naj se zahvalijo za vse veselja, a tudi za vse terpljenja v pretečenih 25 letih, in prosili zbrano kersčansko množico, naj prosí Boga, da se milostno ozre na tukaj zbrane jubilate, ter jim dodeli, kadar pride ura ločenja od sveta, slišati tisti presrečni glas: Pridi zvesti in modri služabnik, ter poseđi kraljestvo, katero ti je pripravljeno od začetka sveta.

Govor bil je v resnici krasen, prelepo osnovan, pa tudi izverstno pripovedovan. Ljudstvo, katerega se je bilo od blizo in daleč zbralo nenavadno število, pa tudi čč. gg. jubilentje — vsa cerkev bila je vidno ginjena.

Po govoru bila je slovesna sv. maša z blagoslovoma. Služili so jo č. g. jubilent Janez Urbanček, dekan Ternovski. Slovesno službo božjo poviševalo je tudi petje na koru, ki je bilo vseskozi po cerkvenih opravilih, kakor „Ordinarium“ zahteva. Na konci sv. opravila bil je tudi slovesen papežev blagoslov. Č. g. župnik šentjurski obrnili so se do svetega Očeta s pismeno prošnjo, naj bi blagovolili o tej priložnosti podeliti čč. gg. jubilentom in njih faranom apostolski blagoslov. Njih prošnja je bila uslišana. Lepo je bilo, ko so čč. gg. jubilentje in za njimi vsa cerkev obujali kleče popolno kesanje, na to pa so domači g. župnik podelili vsem zbranim apostolski blagoslov. Sledila je zahvalna pesem sv. Ambroža. Po dokončanem sv. opravi pa so šli vsi gospodje jubilentje zopet v slovesnem sprevodu med veličastno donečim zvonjenjem in pokom možnarjev v župnijsko hišo. Ker je prišel iz Ljubljane tudi fotograf E. Pogorelec, dali so se nekoliko pozneje tudi vsi čč. gg. jubilentje fotografirati.

Pri obedu bilo je prav zelo živahno. Kako bi ne bilo? Spomini iz dijaških lét, dogodbe iz duhovskega življenja in druge zanimivosti poživilje so družbo. Omeniti moram tudi napitnic, katerih se je nazdravilo mnogo. Domači g. župnik povzdignili so čašo v čast sv. Očetu Leonu XIII. in presvetlemu cesarju; drugi gg. jubilentje spominjali so se v svojih nagovorih no-voizvoljenega č. g. knezoškofa (njemu so tudi telegrafčno nazdravili), reda Očetov Jezuitov, domačih faranov

itd. Veselje bilo je vseobčno. Da tudi brez petja ni bilo, je očitno.

Ob štirih popoldne pa je pripravil č. g. župnik Povše svojim sošolcem še drugo veselje. Možnarji zagermé, zvonovi zazvoné, vozovi nastavijo se pred župnijsko hišo. Sedaj pa v Velesovo počastit blaženo Dev. Marijo! Domači mladeniči v prvem vozu z zastavo, za njimi voz za vozom č. g. jubilantov, in slednjič še dva voza domačih mladeničev — to vam je bil zmagovlak, kakoršnih ni videti povsodi. Ni čuda, da so ljudje, vidéč belomodrorudečo zastavo na čehu in za njo toliko vozov s č. g. duhovniki, popuščali opravila ter hiteli ob potu pozdravljat č. g. srebrnomašnike. Med pokom možnarjev in prekrasnim zvonjenjem dospeli smo v Velesovo, kjer so bile pete litanije z blagoslovoma. Pred in po končani službi božji zapeli smo še nekatere pesni Dev. Mariji na čast. —

A vse mine na svetu. Tudi praznik petindvajsetletnični je le prehitro nagnil se h koncu. Že na potu iz Velesovega so se nekateri gg. jubilantje poslovili, a na večer po litanijah v Šenčurji odhajalo je več gospodov. Tužno je vpriči biti, kader se ločijo verli prijatelji. A navzočemu biti, ko se ločijo blagi, ljubeznjivi sošolci drug od drugega in morda za vse življenje, to je bolj bridko, bolj terpko. In ta zavest ločitve za celo življenje, — ta žalostna misel: nikedar morda se več tukaj ne vidimo, — ta zavest terla je silno ob uri ločitve gg. jubilantov. Kedo naj bi se torej čutil, ako so v očeh marsikoga igrale solzé, solzé žalosti, a tudi solzé ljubezni. Mi drugi, svedoki teh ginljivih trenutkov, smo biti pa pretreseni; globoko zares pretreseni, misleč: glejte, kako se ljubijo! Težka je ura ločitve; njen globoki vtis brai se je jasno na obrazih gg. jubilantov, ki so ostali še med nami. Bilo jih je še deset. Vendar pa smo se na večer o prijaznih pogovorih zadevajoč razne dogodbe iz duhovskega življenja zopet poživljali.

Drugi dan, v sredo, 30. julija, pozdravili so ostale gg. jubilate duhovniki iz sosednjih župnij. Združila nas je pri obedu še enkrat najlepša edinost in prijateljska dobra volja, dokler ni na večer razšla se vsa mnogobrojna družba na vse strani mile domovine. S solznim očesom klicali so odhajajoči gostje svojemu sošolcu g. župniku domačemu: Na svidenje čez deset let! — Možnarji pa so še enkrat poslavlili odhajajoče goste.

Tako so minuli praznični dnevi prelepe svečanosti. Nebotični mlaji, okinčani z mnogobrojnimi zastavami, še stojé na tergu pred cerkvijo, venci na njih so še pripeti — jedine priče prekrasne slavnosti. A tudi ti že zgublajo svoje praznične lice. Toda, če tudi venci ovenejo, če tudi mlaji popadajo na tla, nam ostanejo prazniki svečanosti v Šentjurji.

Preden pa končam letá opis, naj zadostim še prijetni dolžnosti, ter pohvalim očitno sosesčane naše, ki so z neutrudljivo stanovitnostjo in posnemanja vredno darežljivostjo tekmovali med soboj, kako da povzdignejo svečanost. Ne bom se tu zahvaljeval posebej mladeničem, možém, dekletom — vsem naj veljá ta zahvala, vsem enaka, vsem iskrena in to tem bolj, ker moram še pristaviti, da se je ljudstvo sploh obnašalo pobožno in spodbudljivo, vseskozi brez najmanjšega nereda. To je zares vesela vest domačim duhovnikom in radostno znamenje vsem č. g. jubilantom. Slava in zahvala najserčnejša verlim Šentjurijanom!

A slednjič tudi č. g. srebrnomašnikom v imenu faránov še jedno besedo. V vašem krogu doživela je šentjurska fara poslednje dni mnogo nepozabljivih, preprijetnih ur. Dovolite torej, da Vam, preč. gospódi, še enkrat po tem potu izrazimo najiskrenejše čestitanje

k slavnostnim praznikom. Naj se v resnici dopolnijo nad Vami besede transparenta pred hišo župnijsko:

Dobrótljivi Vam Bog dodeli
Da b' čedam mnogo lét živeli!

A. K.

Zadnji dnevi in trenutki Alfonsa Ratisbona; umerl pri sv. Ivanu v hribih jeruzalemskih.

(Konec.)

Govornik ob mertvaški rakvi Ratisbonovi nadaljuje: „Deset lét je Alfons Ratisbon bival v slavni Jezusovi družbi, potem jo je zapustil vsled neke naredbe Pija IX, na prošnjo njegovega brata, in se je podal v Palestino.

Dobro vam je znano, da se je boril, da je terpel; pa zmagal je, in tri naprave, ktere je vstanovil, pričajo, da je bil pravi misijonar. — Pa to ni vse: kongregacija sijonskih sester, kateri je bil serce in roke, kakor je njegov brat bil njena glava, se je množila in gorušično zerno je postalo veliko drevo, ki s svojimi vejami obseščuje že štiri dele svetá.

Sijonske sestre Marije Dev. se nahajajo že po stari Evropi, po Jutru, v Afriki in tudi že celo v Ameriki. Kaj tedaj posebnega je imel oče Marija Ratisbon, da je postal orodje teh čudovitost? Prejel je bil od Boga živega duha, duha presunljivega in mogočnega, veliko serce, serce gorko, blagovito, redko dobro čutilo, s čimur je pri kakem početju na enkrat vse pregledal in se reči ob enem poprijel, in verh tega silovito telesno natoro, v ktero je Bog vsadil óliko milosti, polno ponižnosti, vere, udanosti. Devet in dvajset lét se je po Palestini razširjal prijetni duh njegovih čednosti.

Sin Cerkve in Francije! potrebo čutim, dobri oče, tebi zahvalo naznaniti, predno stopiš v svoje poslednje stanovanje. — Zahvalo v imenu Cerkve, kateri si vedno bil zvesti in udani služabnik. Zahvalo v imenu Francije, kateri si bil pošten in veljaven sin. Z Bogom res, z Bogom v imenu Cerkve; z Bogom v imenu Francije; z Bogom v imenu tvojih prijateljev, o katerih sercu tvoja smert zapusti praznoto, ki se nikoli ne bo napolnila; z Bogom v imenu tvojih duhovnih otrok, kateri te v solzah obdajajo. — Pa ta beseda je vse preveč bridka, ne smé biti poslednja na ustnicah mašnikovih... Dragi in dobri oče, rečem ti toraj: Z Bogom, da se zopet vidimo, — res, da se vidimo v večnosti.“

Mali Sijon pri sv. Janezu v hribih ima prednost, da varuje častitljive ostanke tega dobrega očeta: svetišče „Ekce-Homo“ pa ima njegovo serce. Prav je, da to serce, ki je tolikanj ljubilo „Žalostno pot“ („Via dolorosa“, koder je Gospod šel v svoje terpljenje, in kjer je zdaj samostan s cerkvijo „Ekce-Homo“), ki se je darovalo, posvečevalo skoz 29 lét na onem blaženem kraju, ondi za zmeraj ostane.

Osem dni pozneje, 15. majnika, se je v tem svetišču „Ekce-Homo“ obhajalo presunljivo opravilo, mertvaška maša za mir obžalovanega ranjcega.

Svetišče je bilo v černo in belo ogernjeno ob korih, ob stebrovjih; svetloba, ki je sijala skoz omrežene svetilke, je imela v sebi nekaj žalnega in skrivnostnega; starodavni kamni oltarja (kamni z Lithostrotos-a) so zginjali pod črnimi tenčicami; svetiljaki so bili ogernjeni v černo in belo, in angelja ob oltarnih stranéh sta enako nosila znamnja žalovanja, vabijoča k molitvi in resnobi.

Mertvaški oder (katafalk) v sredi ladije je bil kusno napravljen z mašniškimi znamenji na verhu. Sijonski znak je bil na baršunu sredi častitljive krone z obilnimi lučimi.

O poli osmih se gojete množica in podá v svetišče skazovat poslednjo čast č. o. Mariji Ratisbonu; konzulatni gospodje in številni povabljeni so delali častno stražo krog katafalka; lepo število duhovnov je napolnovalo kor in kapelo. Sijonske sestre s sirotinskimi otroci so pribežale zadi v kore in so tako skrivale svoje žalovanje pred vsimi očmi.

Veliko sv. mašo med dijakonom in subdijakonom je pél č. g. Blanchard, duhoven iz Alzacije; pevci pa so bili duhovni izmed romarjev.

Absolucijo je opravil msgr. Konstant, kamernik sv. Očeta.

Po sv. maši je preč. o. Mathieu Lecomte, sloveči dominikanski govornik, med veliko resnobo in zbranostjo pričujočih imel žalno besedo, zelo obširno. Popisoval je življenje ranjcega, njegovo prizadevanje za spreobrnjenje judov itd. „Zg. Dan.“ je že obširno poročala o spreobrnjenju r. čast. Alfonsa Ratisbona, toraj tega ne bomo ponavljali; mogoče pa, da bode prilika o drugih neznanih ali manj znanih zadevah tako slovečega moža še kaj pisati.

General Gordon in njegovo branje.

(Za domače vaje.)

General Gordon je znan kakor vojskovod zoper lažnjivega preroka Mahdija, in še zlasti kakor odbijavec tega rogovileža od mesta Hartuma. (Dasiravno namreč je bilo čisto zanesljivo poročano, da se je Hartum vdal rovarjem; vendar to še čisto gotovo ni.) Takrat ko se je Gordon odpravljal v Afriko in se je poslavljajal od generala Wolseley-a, je le-tá naznanjal veliko skerblijnost zaradi nevarnega početja Gordonovega, in zraven tega je izrekel željo, da bi tudi on rad imel tako mirno zanesljivost, kakor Gordon.

Ko odgovor na to mu je obljubil Gordon, da mu bo poslal male bukvice, ktere on vedno saboj ima, da ga vodijo in v vsih pritežnostih oserčujejo.

Kmalu potem general Wolseley dobí knjižico, in bila je: Nasledovanje Kristusa, od Tomaža Kempčana.

To tedaj so bile bukve, iz kterih Gordon zajema mir in duhovno moč, ktero je Wolseley nad njim občudoval.

K temu pristavlja pisavec v Dülmskem mission-skem listu: „Koliko več pa bi še mogel iz teh bukev zajemati, ako bi po naravi tako velikansko obdarovana duša, kakor njegova, one prečudne bukve čitala z vero katoličana! (Gordon je namreč protestant.) Kolika luč bi ga potem obsevala! Kolika skrivnost, n. pr., morajo Gordonu biti vse četrte bukve omenjene knjige? In vendar, celo v temoti, ki ga obdaja, v temoti protestanstva, v katerem je bil odgojen, in v temoti poganstva, ki mu žuga, morajo žarki svetlobe in tolažbe prisevati verlemu sercu, ki Tomaža Kempčana branje premišluje.

Boljše priporočilo teh preizverstnih bukev se komaj more misliti. Tudi mi naj v resnici zlate bukve naj v resnici zlate bukve naj iskrenejše priporočimo vsim, kteri jih še nimajo.

Toliko omenjeni časnik. Nam pa se zdi dolžnost omeniti, da imamo tudi nekaj slovenskih prestav omenjenih bukev, namreč Nasledvanja Kristusovega. Ena je stara prestava, ki je pred kakimi 40 leti nekoliko opiljena v Blaznikovi zalogi prišla na svetlo; druga je natisnjena v metelčici v klasični slovenščini. Pred malo leti so pa mariborski gg. bogoslovci te zlate bukve v novo dali na svetlo. V nemškem jeziku se dobí prelepa izdaja te knjige v majčkenem formatu, ki jo zmoreš pogledati v „kat. bukvarni.“ Preizverstna je la-

tinska izdaja: De imitatione Christi, libri quatuor, ad optima exemplaria, collata cum vetustissimo codice, quem nuncupant „De advocatis,“ accurate editi, z molitvami, od J. Hrabietta, v Lipsiji in Augsburgu. Stereotipna izdaja, poterjena od Saksonskega škofijstva. Še nekaj.

Četrte bukve, ki jih pisatelj spredej omenja, da morajo biti temne protestantu, so: De sacramento Altaris, o presv. Rešnjem Telesu, in ravno zadnje ter 18. poglavje teh bukev je tako lepo in polno duhovnega mazila, zlasti za olikane, da sem že enkrat mislil: to bi bilo dobro dati enkrat v „Zg. Dan.“ Napis je:

Človek ne bodi radoveden preiskovalec Zakramenta, temuč ponižen posnemavec Kristusov, ter naj podverže svoje misli sveti veri.

Glas ljubljence.

1. Varovati se ti je radovednega in nekoristnega preiskovanja te tako globoke skrivnosti, ako se nočeš v brezno dvomljivosti pogrezniti. Kdor preiskuje veličanstvo, ga bo podsula častitljivost. Več more Bog storiti, kakor pa človek umeti. Dopustljivo je pa pobožno in ponižno preiskovanje resnice, ki je vselej pripravljena dati se podučiti, in ki išče po zdravih mislih očakov se ravnati.

2. O srečna priprostost, ki pusti težavne pota preiskovanja, ter se podá na ravne in zanesljive steze Božjih zapovedi! Mnogo jih je pobožnost zgubilo, ker so previsoke reči hotli preiskovati. Vera se zahteva od tebe, pa pošteno življenje, ne visokost razuma in tudi ne globočina skrivnost Božjih. Če ne umevaš in ne razločiš reči, ki so pod teboj, kako hočeš spoznati reči, ktere so nad teboj? Podverzi se Bogu in ponižaj svojo pamet pred vero, in dala se ti bode luč vednosti, kolikor ti bo koristna in potrebna.

3. Nekteri imajo hude skušnjave o veri in tem zakramentu; pa to se ne smé njim prištevati, ampak hudemu sovražniku. Ne pečaj, ne prepiraj se s svojimi mislimi, in ne odgovarjaj na dvomljivosti, ktere ti hudobni duh navdaja; velikoveč veruj Božjim besedam, veruj njegovim svetnikom in prerokom, in bežal bo od tebe hudobni sovražnik. Dostikrat veliko koristi, da kaj tacega preterpi služabnik Božji. Nevernikov in grešnikov namreč ne skuša, ker ima jih že svesto v svoji oblasti; bogoljubne vérnike pa na mnogo načinov skuša in tare.

4. Hôdi torej v priprosti in neomahljivi veri in pristopi s ponižnim čenjenjem k zakramentu. In česar koli umeti ne moreš, vsemogočnemu Bogu brez skerbí izroči. Bog te ne bo ukanil; ukani se le, kdor sam sebi preveč veruje. Bog hodi s priprostimi, razodeva se ponižnim, razum daje malim, odpira pomen čistim dušam; skriva pa milost radovednim in prevzetnim. Človeška pamet je slaba in se lahko goljufá; prava vera pa se goljufati ne more.

5. Vsaki um in natorno preiskovanje mora hoditi za vero, ne pa pred njo, in ne ji veljave umikati. Zakaj vera in ljubezen imate tukaj naj viši stopinjo, in v tem naj svetejšem in prevzvišenejšem Zakramentu svojo moč razodevate. Večni in nezmérni Bog, čigar moč je brezkončna, velike in nespreumljive reči dela v nebesih in na zemlji, in njegove prečudne dela se ne dajo preiskati. Ako bi bile Božje dela take, da bi jih človeški lahko dosegel, bi ne bile čudovite in ne neizrekljive.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Oddani darovi — dalje), in sicer na prvo še od l. 1883: 12. roznika. Č. g. J. Mesarju zbirk za Bistriško cerkev 114 gld. osebno izročil.

16. rožn. Preč. priporu Trapistov P. Bonaventuru: 110 gld. 60 kr. (vmes 22 gld. za redovnice presv. Kervi v Banjaluki; 16 gld. za misijon v južni Afriki; drugo mašne intencije).

13. jul. Č. g. župniku Ant. Klemenu za pogorelce v Terbojah oddal 349 gld. 20 kr.

16. jul. Preč. g. kan. A. Zamejcu zbirka za cerkev Jezusovega presv. Serca 345 gld.

20. jul. Č. g. Val. Lahu v Dubino Bos. poslal 111 gld. za maše.

23. jul. Prednici presv. Kervi v Banjaluki darov 108 gld.

28. jul. Preč. g. dr. Mitterrutznerju v Brixen poslal naslednje darove: 32 vel. terdnjakov in 26 gld. posebej za odkup vjetih afrik. misijonarjev in redovnic; dalje 25 gld. za naj potrebniši misijone, in 33 gld. za uboge terpeče in za misijonarje v Egiptu.

31. avg. 167 gld. 35 kr. g. župniku A. Klemenu za pogorelce v Terbojah.

31. avg. Po č. g. Sim. Ažmanu za cerkev v Boh. Bistrici 150 gld.

25. sept. Preč. g. mis. Buhu izročil nekatere gld. za misijone milgsp. škofa Vertina in indijanski misijon.

27. sept. G. V. Lahu 73 gld. (vmes 10 gld. zbirka, drugo za maše) in zopet 2. okt. 14 gld. 40 kr. za maše.

28. sept. Preč. g. A. Zamejcu izročil 92 gld. 60 kr. za cerkev Jezusovega presv. Serca.

15. okt. G. župniku A. Klemenu 25 gld. 2 kr. za Terbojske pogorelce.

29. okt. Afrik. misijonarju g. J. Dietel-nu osebno izročil 64 gld. 94 kr. za afrik. misijon, in 6 gld. za odkup vsužnjenih misijonarjev.

2 nov. G. Val. Lahu v Dubico 43 gld. 40 kr. (t. j., 18 gld. 20 kr. za misijon, drugo intencije.)

2. nov. G. kan. dr. Jegliču 98 gld. 30 kr. milošeni za razne namene, nekaj kot naročn. „Serca.“

3. nov. G. Štef. Jenkotu za kapelo sv. Jožefa v Kuteževem 32 gld. 50 kr.

3. nov. V kn. škof. pisarno: za Božji grob v Jeruz. 47 gld. 36 kr.; za brat. sv. Bonif. 6 gld., za Leop. brat. 10 gld. 16 kr.; za pogor. v Košani zopet 57 gld.; za pogor. v Mehovem 6 gld.; za veliki Otok 1 ces. cekin in 10 gld.; za Prečino 4 gld.

3. nov. Preč. g. kan. Andr. Zamejcu: v zlatu, srebru, starem in novem denaru okoli 324 gld. za djanje sv. Detinstva.

10. nov. P. Edm. Hagerju v Solnograd poslal 126 gld. za Kino in za Azijo sploh.

10. nov. G. Val. Lahu 52 gld., največ za misijon (cerkev), drugo za ss. maše. Malo pozueje 111 gld. za ss. maše, in 56 gld. za misijon (cerkev). In zopet 15. grud. več intencij = 27 gld. 50 kr.

Na Dunaji, 19. avg. Včeraj, v cesarjev rojstni dan, veršila se je tu v „Marijinem zavodu“ (Fasangasse 4) redka a lepa slovesnost. Nad 20 novicinj storilo je obljubo „družbe hčera Božje ljubezni“ pred preč. gosp. prelatom in družbinim vodjem dr. Horny-em, in nekako toliko deklet bilo je „preoblečenih.“ Med zadnjimi so tudi 3 Slovenke, katerih imena naj „Zg. Dan“ zabilježi: S. M. Adolfini Klembas, rojena v Brežicah na Štajarskem; S. M. Pulherija Kancijan, doma iz Dol. Drauburga na Koroškem, in S. M. Helijodora Hvala, doma iz Idrije.

Pet družih Slovenk ima omenjena družba v Sarajevu, ki se kot novicinke pripravljajo za učiteljstvo in se zlasti vadijo v hervaščini.

Kakor čujemo, dobe zavodi Sarajevske omenjene družbe kateheta tudi Slovenca, iz Lavantinske škofije.

Tako tedaj bomo kmalo mogli govoriti o slovenskem misijonu omenjene družbe v Sarajev-u, kteremu

je načelnik preč. gosp. kanonik dr. Jeglič. Naj se lepo delo krepko razcvita in rodi obilega sadu!

Dubica bos., 18. avg. 1884. Prejel sem poslano intencije ter denar za nje in za misijon. kar naj Bog poverne dobrotnikom in Vam! Došla mi je pošiljka že 1. avg., toraj sem dolgo odgovor odložil; pa ni me bilo doma en teden, ker bil sem šel skozi Gradiško v Maglaj, prvo mojo postajo; potem v Banjaluko, da sem se poklonil svojemu biskupu O. Marijanu Markoviću, kateri je viditi dober in ponižen franjevac, da ne daje nikakor nič občutiti škofove časti in oblasti, nosi černo franjevačko haljo z vervico; edina vijolna kapica na glavi kaže, da ni prost frančiškan. Sicer je bil prav zgovoren, prijazen in še šaljiv, pa tudi jaz se ravno nisem prepusto in derveno deržal po stari navadi; toraj sva se nekako vjemala in strinjala. Na tem popotovanju imel sem tudi namen sastati se z možem, ki je veljaven pri ministru Kallay-u, ter ima resno voljo osnovati društvo, katero bode posredovalo med vlado in naselci v Bosni, da bode prejemalo državno (erarno) zemljo od vlade, ter skerbalo med poštene naselnike jo razdeliti pod dobrimi pogoji. Vzrok temu je ta, da dosedanje vladine naselbe ne obetajo nič kaj posebnega, ter se bode lahko to doseglo, da to društvo onda vodi vse bodoče naselbe. Načelo temu društvu bo povse pošteno, ter bode iskalo tudi poštenih naselnikov dobiti: vernih, treznih, delavnih, in štedljivih (varčnih), ker vsaka druga sorta bila bi Bosni v škodo, še v večjo propast. Našel sem ga. misli sva si vsak svoje razodela, da se vse dobro in na več strani ogleda ter premisli in potem napiše prvi načrt glavnih točk društvenih pravil, ktera se bodo predložila v popravo onda još mnogim osebam. Ako kdo o tej stvari in zadevi vé kaj dobrega svetovati, prosim, naj mi blagovoli pismeno oznaniti; vsaka zlata drobtinica mnogo velja. — Ker ravno danes slavimo rojendan presvitl. Cara, naj dostavim, kako je običaj provesti ta dan tukaj v Bosni, osobito v cerkvenem obziru. Že v granici bilo je in je še zdaj navada, da gredo katoličani in razkolniki vsi skupaj k službi božji v katoliško cerkev, potem pa zopet vsi skupaj v razkolniško. (To je od katoliške strani čisto napačno, ker je katoličanom prepovedano vdeleževati se krivoverske božje službe. Vr.) Tukaj v Bosni imamo še turčine in po nekterih mestih tudi jude; toraj hodijo ta dan pravoverni, pravoslavni in moslemi (kje tudi judje) ukupno po cerkvah in džamijah ter tempeljnih. Naj čudniše se mi je zdelo prvo leto (pa zdi se mi še zdaj in se mi bo zdelo vekomaj), ko sem v naši kapeli ugledal vse tri turške hodže, načelnika in večnike (svetovalce), ter mohamedane, ki imajo o naši službi božji toliko zaumena, kakor slepec o bojah. Običaj ta vnel se je menda po činovnikih (vradnikih) iz granice, kar pa ne velja, ker popolnoma diši po vojaški palici. Izobešajo se povoljno tudi zastave kakoršne koli boje: carske (prav redke, naj več serbskih, vsaj tukaj u Dubici, toraj smo resnično svobodni — pa zdi se mi ta svoboda pri nas skor potrebna, naj se svet igra z zastavami, da bode sit. O kolika razlika med Bosno in nekdanj Kranjsko! Pa tudi tam je padla turška sila, daj Bog, da ne vstane nikada više! Pa dosti je! Še enkrat: Bog plati!

V. Lah.

Z Božjo milostjo moraš sodelovati.

Okoli l. 1300 po Kristusu je živel v Oksfordu imeniten profesor modroznanstva in bogoslovja, profesor Janez Skotus mu je bilo ime. Sreča pa le-tá neki dan na sprehodu kmeta, ki je grozno preklinjal svoje vole, ker mu niso po volji storili. V serce je žalilo to preklinjevanje častitljivega moža. Na ravnost pred kmeta se ustopi imenuje njegov jezik peklenski jezik ter mu žuga, da bo vekomaj pogubljen, ako terdovraten v ti pregrešni

navadi ostane in si ne prizadeva preklinjevanja opustiti. Več pa bi bil morebiti opravi, ako bi mu bil svetoval, rekoč: Veš kaj? Namesto teh besed, s katerimi vse najsvetejše, vero, križ, nebesa, zakramente, Jezus zlorabiš, da bi jezo hladil in hudo vošil, rajši reci kaj družega n. pr.: tromba, citre, piščali itd.? S tacimi besedami boš — svojo jezo ravno tako lahko utolažil, ko pa si s prvimi ne pridobiš družega, kakor večno pogubljenje! Prizadevaj si toraj, kolikor je mogoče, gerdo navado popustiti, da tako vsaj svojo dušo pred pogubljenjem rešiš in kdaj z lahko vestjo stopiš pred sodnji stol. Kmeta je bilo toraj žuganje in posvarilo razkačilo. „Kaj,“ dejal je ves raztogoten, „kaj mi imate Vi pravico tu pridigovati od večnega pogubljenja? Ako je Bog sklenil me zveličati, kar že zdaj tako ali tako vedeti mora, ker je vsega veden, bodem čisto gotovo zveličan, ako je pa sklenil me pogubiti, potem mi ne pomaga ves trud in vse prizadevanje nič, ker bodem vendar le pogubljen. Kaj je tedaj na tem, če kolnem ali ne?“

Častitljivi mož ga je poterpežljivo poslušal in mu odgovoril: „Dragi brat, ako je temu tako, kakor Ti praviš, zakaj vendar hodiš na njivo orat? Zakaj li seješ? pa zakaj vendar se tako nad svojimi voli jeziš? Ako je Bog sklenil, da moraš sejati, ker vé vse, kar se zgodi, se bode tudi zgodilo, — če orješ ali ne, če hodiš z volmi na njivo ali ne. Ako je pa sklenil, da ne smeš sejati, tedaj ne bodeš tudi nič dobil, če prav se še tako trudiš in delaš. Poskusi enkrat tako, pojdi domov, pusti polje neobdelano, in čeprav jaz ne vem, kaj je Bog sklenil, te vendar zagotovim, da ne bilke žita ne boš pridelal. Dobro pomni: Bog je sklenil le takrat te zveličati, ako se greha varuješ, ako dobro delaš, ako se po njegovih zapovedih ravnaš in ako se njegovih pomočkov za zveličanje in ss. zakramentov zvesto poslužuješ. Ako pa delaš temu nasprotno, živiš pregrešno ali si ne prizadevaš pobožen postati, bodeš pogubljen.“

To pojasnilo odperlo je kmetu oči in on ni več skerbil za svojo dušo le Bogu brez svojega lastnega prizadevanja pripustil. („Für Auge und Herz“ str. 14.)

Podobno bogokletno modrovanje, kakor oni kmet o predobsojbi, kar je bilo slišati, je imel pred kaj časom tudi neki učenik mladine, ki je nekako kvasil, da Iškarijot ni kaj mogel zato, ako je Zveličarja izdal, češ, ker je Jezus že poprej to vedil! Naj toraj tudi on, ako ga še Božje solnce ogreva, Skotusov nauk prebere, zraven tega pa tudi kaki katekizem o predestinaciji in človeški prosti volji, da ne bode mladine s svojim neslanim modrovanjem motil. Bogu je res vse pričujoče, kar je za nas še le prihodnje: toda če Bog vidi, kako človek svojo pristo voljo napačno rabi, kdo bo bogokletno terdil, da je Bog tega kril? Dobro in hudo je pred teboj: pristo voljo imaš; poprimi se dobrega, pred hudim beži!

Razgled po svetu.

Laško. Naslovni nadškof Viljem Massaja iz kapucinskega reda, ki je bil čez trideset let misijonar v srednji Afriki med rodovi „Gallas,“ ima postati kardinal. Ta gospod si je pridobil velike zasluge tudi za védo, ker je veliko pisal in pojasnil o deželah, koder je misijonaril. Pred kakimi 3 ali 4 leti, kakor se piše „Vaterlandu“ iz Rima, se je Massaja vernil iz Afrike na Laško v svojo domovino, in kralj Humbert mu je hotel podeliti prav imeniten častni red. Apostolski mož pa se je temu odpovedal z izgovorom, da je sploh kapucinar zavezan k ostri revšini in ponižnosti in ne more nikakoršnih svetnih redov sprejemati, zlasti pa tudi nobene

plače ne od vladarja, ki je oropal Cerkev in njenega poglavarja.

Na Velehradu je bilo to leto v god ss. Cirila in Metoda 40—50.000 romarjev. „Katol. Noviny“ v Ter-novi pristavljajo: Žal, da ogerski Slovaci tega svetega kraja v procesijah ne obiskujejo!

V Adrijanopolu (Drinopolju), na turškem Bulgar-skem, se je osnovalo društvo, ki ima nalogo: nezedinjene gerke pripravljati v katoliško Cerkev. V ta namen je ondi gimnazija s 130—180 dijakov, med njimi je do 100 notranjih, kateri uživajo po večem vse oskerbljenje brezplačno. Razvun tega ima društvo v svojem področju tudi semenišče, v katerem se za zdaj pripravlja do 10 gojencev za duhovski misijonski stan. To leto društvo namérja napraviti misijon v enem adrijanopoljskih pred-mestij. Priporoča se društvu občinstvu za milodare, ki naj bi se zbirali med pravovernim ljudstvom za ta na-men. Tako piše „Katol. list“ v Zagrebu. Ali ni to zopet nekako pojasnilo novodobne svobode? V Sarajevu je nedavno nadškof na svitlo dal pohleven pastirski list, ki ni nikomur žalega storil, in lejte! razkolni sa-rajevski metropolit je začel na to plat-zvona biti, ter je poslednjič še svetna oblast vmes segla; v Adrijanopolu pa, pod Turkom, se smé celo društvo ustanoviti in mi-sijone obhajati za zedinovanje nezedinjencev s katoliško Cerkvijo! Kje tedaj je svoboda? O ss. Ciril in Metod, prosita za nas!

Verona. Pred kratkim se je v Veroni na Laškem v gledišču hudo psovalo zoper samostane. Neki igralec, Sabatini, je katoliško Cerkev zaničeval in sosebno za-metaval njene nauke. Igralo se je, kako se v petek meso jé. Sabatini prime pečenega petelina, ga vzdigne in krične: „O kako diši meso tudi v petek.“ Komaj to izgovori, zgrudi se od mertvouda mertev na tla. On-dotni škof je vsem duhovnom prepovedal, da bogoklet-neža, ki je med bogoskrunstvom življenje sklenil, no-beden ne smé po cerkveno pokopati, kar se samo po sebi razumeva. Vender so časniki, ki imajo tako malo lo-gike, kakor vere tudi zato škofa psovali! Umni človek velikoveč iz tega spozná, da Kristus gospoduje nad nami, ki se brezvércem ne dá zasramovati. In pa: „kakoršno življenje, taka smert.“

Iz zahodnega Ton-kinga. H. Gaspar Cladij Behet, duhoven iz Lijona, je bil posvečen l. 1881 ter so ga od-ločili za misijon v zahodnji Tonking, kamor je že ob koncu julija še tistega leta prišel. Pridno se je jel učiti anamitskega jezika in že v malo mesecih jel je v ana-mitskem jeziku oznanovati besedo božjo in stanovalce spovedovati. Dodam mu še nekega starega misijonarja, H. Heberta, da bi ga poučil o razmerah provincije Than-hoa. H. Behet je učil tukaj z vso gorečnostjo do konca febr.; potem ga pa napade hud kašelj in ga tako zdela, da ga je bilo sama kost in koža. Težkih del ni mogel več opravljati, temveč potoval je le po malem od župnije do župnije in je prišel 20. maja v dan sv. Trojice v pro-vincijo Nam-dinh, kjer so ga zvezali in pred poglavarja provincije peljali.

Po kratki predsodbi obsodi mandarin misijonarja, njegove tri učence in dva kristjana k smerti. H. Beheta so oprostili železnih okovov, da je prosto hodil. Čez ne-koliko časa pridejo vojaki, ki so imeli misijonarja in njegove umoriti. Čudno je bilo: Rabeljni so stali pri njih z ostrimi sabljami; prišla je zadnja ura in potem se odpre večnost! O drage minute! Bog sam le vé, kako je bilo č. misijonarju in drugim pri sercu. O kako je kipela proti nebu njihova terdna vera, njihov kes, ljubezen in zaupanje v Boga in Marijo. Vojaki so ho-teli najprej očeta misijonarja umoriti, pa njegovi učenci ga hipoma obdajo, poljubujejo in ga ne pusté rabeljnom. Misijonar prosi rabeljne malo poterpljenja, da se še en-

krat k Bogu oberne. Pa spomni se da je poslanec Božji, in da nima dolžnosti le samo za sebe skrbeti, ampak tudi za druge. Reče tedaj učencem, naj pokleknejo in kes obude. Precej so pričo osupnjenih rabeljnov molili na glas obžalovanje (konfiteor). Med tem časom jim podeli mašnik sv. papežev blagoslov. Rabeljni bi morali po povelji prvič misijonarja usmerti, so pa njegove spremljevalce, potem misijonarja. Hoteli so ga zvezati, toda on jih prosi, naj ga tako pusté, ker jim podá glavo. Derhal je jela po njem mahati, pa glava je padla še le od telesa, ko je bil vrát popolnoma razsekan!

Med tem so prijeli nekega kristjana, ki so ga spoznali na škapulirju. Prašali so ga, če je kristjan. In on jim brez strahú priterdi, da je. Prašali so ga, kaj dela, in odgovori jim, da terga cvetice, ki jih bo Mariji podaril.

Ceterti kristjan je šel koj k mandarinu ter poln gorečnosti in ljubezen stopil pred-nj, in ga po misijonarju spraševal ter ga prosil, naj mu da njegovo truplo. Doma je bilo vse zastoj, ko so ga prosili, da naj nikar ne hodi. Ko je prišel na mesto, kjer so bili umorjeni, zgrabijo ga rabeljni ter ga vlečejo pred mandarina. Ta mu je rekel: „Ti si kristjan; ali se odpoveš tej veri.“ On pa jim reče: „Jaz molim Boga v treh osebah; ta je pravi Bog, kateri nas je vstvaril; za celi svet se njemu ne odpovem. Če nimaš usmiljenja z menoj in mi ne daš trupla misijonarjevega, potem sem pripravljen umreti.“

Še v drugo ga pred sodbo peljejo, in serčno je rekel, da od sv. vere ne odstopi, nato je bil k smerti obsojen. Ko je na morišče prišel, prosili so ga še enkrat, naj od vere odstopi; toda on ni hotel, na to poklekne in moli.

Vojaki so ga že težko čakali in tišali vanj, da naj berž odmoli; toda on se za-nje ne zmeni in moli dalje. Potem vstane in rabelj mu odseka glavo. Ta mož terdne vere, po imenu Soat, bil je 37 let star in je imel še očeta; tudi je bil oženjen in je zapustil 2 otročiča. Bil je doma z vasi Ke-bany, katera ima 900 prebivalcev in kjer je bilo že 150 naj imenitnejših mož zaradi sv. vere umorjenih. Večkrat je Soat v življenji prosil, da bi mogel za Kristusa umreti, in Bog ga je uslišal.

Divji in po kervi kristjanov hrepeneči mandarin je umoril v eni sami uri 8 kristjanov. Glave pa je poslal nadmandarinu, ki pa jih ni hotel vzeti in jih je zročil neki katoliški ženi. Ta jih je zavila v cvetice. Čez pet dni jim mandarin tudi trupla izroči. Kristjani jim pridajo na-to glave in domači župnik jih slovesno pokoplje.

Po tej strašni zgodbi se mandarin hlina in postavi povsod križe ob poti proti vasi; kajti bal se je vstaje, kakoršna je že bila l. 1874. In razdraženi kristjani bi ga bili res skorej napadli; toda domači župnik jih pomiri.

Upam, da bodeta križani Jezus in Marija varovala misijon v Ton-kingu tudi ob času tako bridke skušnje. Prosite vi kristjani za tako bridke skušane. Prosite za nas, da ne omagamo, in zagotovim vas, da bode gospod Bog vas zato blagoslovil.

† P. Puginier,

apost. vikar zahodnjega Ton-kinga.

Tri ss. maše na vernih duš dan. V Aragoniji so imeli duhovni že od nekoliko stoletij, na Španjskem in Portugalskem pa od l. 1748 pravico 3 ss. maše opraviti na vernih duš dan, kakor božični dan. To se ima zdaj razširiti po vsem kersanskem svetu. Poganjali so se za to zlasti italijanski škofje, in mislilo se je, da se bo to napervo ustanovilo le samo za Laško, Kanado in misijonske dežele; sv. Oče Leon XIII. pa so se izrekli, da jih je volja le za celo sv. Cerkev to tehtno privo-ljenje dati, ako k temu priterdijo škofje katoliškega sveta. Dozdaj je 24 nadškofov, 400 škofov, pa rimski du-

hovni in načelniki cerkvenih redov so se do zdaj v ta namen oglasili. Naj berže bodo tudi drugi škofje radi soglasovali s sv. Očetom; utegnemo skor dočakati, da bode vsak katoliški mašnik maševal po trikrat na vernih duš dan. —

Mala verska junakinja. Nedavno je bila mala deklica v znameniti družini, kjer so pričujoči gospodje začeli vsaktero smešiti šege katoliške Cerkve; deklica pa seže v žepek, izleče lep molek in začne tiho moliti rožni venec. Se vé, da žaljive besede in psovke so zdajci umolkile.

„Kat. Nov.“

Spomin sv. Metoda se bode obhajal tudi na Ruskem. Slovjenska dobrotna družba v Petrogradu je sv. Sinodi izročila prošnjo, da naj bi se spomin smerti sv. Metoda prihodnje leto 1885 obhajal po vsi tako imenovani pravoslavni Rusiji. Sinoda je prošnjo ušlišala in povabila vso pravoslavno cerkev, da naj ta imenitni spominski dan preslavi. Opravljale se bodo boje po vsi Rusiji posebne Božje službe in med ljudstvo se bo delil življenjepis ss. aposteljnov.

To je v resnici veselo, in ako sta slovenska aposteljna za Ruse to dosegla v nebesih, smemo upati, da bota sprosila še kaj več.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostne priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog do-brotno odverni od naše dežele poboje, umore in samo-more, odpad in brezverstvo, prešestvanja in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanje in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. To bodi pred vsim drugim priporočeno v brat. molitev. — Tri osebe za zdravje na prošnje M. D. Lurdske in S. Ant. na Padv. — Pet oseb prav goreče priporočenih na priprošnje M. D. Lurdske, s. Jožefa, s. Ant. Padv. — Za odvernjenje dušnih stisk enako. Zahvala se naznani. — Neka važna zadeva, da bi se srečno zveršila v Božjo čast. — Nekatere osebe za spreobrnjenje. — Zmešana oseba za ljubo zdravje. — Neki dober namen. — Odvernjenje kolere. — Neka družina za ljubo zdravje priporočena N. lj. G. presv. Serca in sv. Antonu Padv. — Sestra priporočuje za zdravje na prošnje N. lj. G., sv. Jožefa in sv. Antona Padv. — Duhoven v boleznih, dušnih in telesnih nadlogah priporočen N. lj. G. in bratovšini sv. Dizma ter duš v vicah in sv. Jožefu. — Otroci neke duhovnije za vredno prvo spoved in sv. Obhajilo.

Zahvala.

Uslišana sem bila lansko leto, ko sem se priporočila Jezusovemu presv. Sercu, N. lj. Gospej in sv. Jožefu, v posebnih potrebah toraj očitno naznanim naj serčniši zahvalo. In ker sem zdaj v enacih okolišinah, se tudi še nadalje enako serčno v molitev priporočam. J. Ž.

Preserčna zahvala N. lj. Gospej presv. Serca in vernim dušam v vicah za spreobrnjenje terdovratne bolne osebe po mnogih molitvah in priporočevanjih! Ob enem tudi za drugo veliko dobroto. A. M.

Koledar za prihodnji teden:

25. vel. serp. S. Ljudovik kr. — 26. S. Viktor. — 27. S. Jožef Kalas. — 28. S. Avgustin. — 29. Obglavljenje sv. Janeza K. — 30. S. Roza Lim. — 31. Trinajsta nedelja po Bink. Angelska nedelja.

Listek za raznoterosti.

Spred kuhinje. Če bo to šlo, potlej pa tudi vse gre, še tisto, kar nóg nima! Enega pripeljejo oče, enega pripeljejo mati, enega pripeljejo teta — pogosto po dva na dan, kateri pride v pismu, in eden je bolj potreben, kakor drugi, — pa še Bošnjaki po verhu! Gospodje pomagajte in povejte ljudem: če je tudi kdo „minister“, vender denara kovati ne smé. Naj bi torej preveč ne pritiskali... Pa spet: če je mladenču že na čelu zapisano, da je iskra v glavi, ga je težko brez upanja čez prag pognati, dokler človek nima kamena namesto serca. V tacihi temnih stiskah poseva zlato solnce izod predgorja „dobrega upanja“; Bog in dobri prijatelji so lansko šolsko leto „ministrove“ nade daleč nadkrilili in prekosili; pa tudi šolski junaki nas niso okanili. Naj se reč kuha in vrè; videli bomo, kaj iz kotla pride...

Dvojne duhovske vaje so se v Ljubljani začele v začetku tekočega tedna: v Alojznici za č. gg. duhovne, ki jih z vsim vred izvrstno vodi hvalno znani P. Kar. Hünner S. J. in se danes (v petek) doveršujejo; v uršulinskem samostanu pa zopet letos pobožni č. P. K. Graf S. J., kakor že več let vodi vaje za č. gospé redovnice, in se bodo dokončala prihodnji ponedeljek. Bog daj obilnega sadu za vso deželo!

Vincencijeva družba bode obhajala letni shod v nedeljo ob 6 v Marijanišči. Povabljeni so vljudno udje, dobrotniki, prijatelji.

V rojstni dan presvitlega cesarja so v stoljni cerkvi milostni gosp. prošt imeli pontifikalno mašo med veliko azistencijo, pri kateri so bile slavne vradnje z deželnim načelnikom bar. Vinklerjem na čelu. Vojaštvo je v Zvezdi imelo poljsko veliko sv. mašo, katero je opravljal vojaški kurat č. g. Pribošič med azistencijo in vojaško godbo. Bog živi in ohrani presvitlega cesarja in cesarsko rodovino!

Iz Vodice, 16. avg. Obiskala sta ta teden Vodice in Repnje preč. gg.: kanonik Kosar in dekan Bohinec. V sredo sta zopet odrinila v Brasloviče. Poskušnja šolska v Repnjah je bila vsestransko izvrstna.

Tatovi so se zdaj lotili posebno pošť; kakor prej v Pešti in drugod, tako je zdaj v Monakovem na pošti ukradenih 140.000 mark. — Pri velikih gospodih in bogataših je prišlo v navado, da se za sv. vero manj menijo kakor za lanski snég: s čimur pa oni Bogu posojujejo, s tim ravno njim brezverski potepuhi plačujejo. Oni ločijo svoje serca, svoje denarnice od Cerkve in Boga: tatovi pa njihov denar ločijo od njihovih hranilnic. Velikaši so ločili od papeža njegovo posest; rudečkarji pa od velikih gospodov išejo ločiti njihov denar in premoženje. Brez Boga in vere bo šlo, pa kam?... Pod pot! „Totus mundus vae clamabit!“

Med Rimom in Rusijo so boje boje obravnave toliko dozorele, da g. Buteniev v kratkem postane stalni poročnik ruskega cara pri rimskem Stolu.

V Šmartnu pri Litiji je bila 19. t. m. v katoliško Cerkev sprejeta gospa Julijana Juh, ondodna posestnica, doma iz Oggerskega, poprej luteranka helvetiškega veroizpovedanja.

Kolera se razširja po Francoskem in posebno po Laškem, kamor so jo priklicali pasjevérci in božjeropniki. Ta bolezen ne prihaja v mehkih rokovicah; polboljšajmo se, da nam bo Bog usmiljen.

Preč. g. Jakop Poličar, župn. v Podbrezji, bodo to nedeljo, 24. t. m., obhajali svojo zlato mašo. Iz serca čestitamo verlemu gospodu k tej redki sreči, Bog jih ohrani še mnogo lét v lastni in vernikov prid in

zveličanje! Ne le domači, ampak tudi daljni verniki molijo za svojega, če tudi osebno neznanega dobrotnika.

V Kuteževem bode, kakor se upa, prihodnji mesec znana cerkvena sv. Jožefa toliko dodelana, da se bo mogla o priliki misijonske pobožnosti ob enem blagosloviti. Bog daj srečo!

S Pivke, 18. avg. Naj Vam z nekaterimi verstami poročam o raznih cerkvenih slavnostih tu na Pivki. Akoravno smo Pivčani med svetom na glasu kot liberalci bolj černe kervi; vendar ni temu tako. Le nekoliko modrijanov je mej nami, ki menijo, da keršansko življenje ne pristuje človeku, ki nosi obleko iz finejše robe in ima kake groše več v žepu, ter da samo ob sebi spada k novošegni omiki: zanemarjati verske dolžnosti in nasprotovati vsemu, kar priporoča duhovstvo. Rada bi nas ta peščica širokoustnih brezvercev pred svetom v sramoto in slabo ime pripravila z vednim krikom: „Notranjci smo naprednjaki!“; — toda kdor živi med prostim ljudstvom, mora priti do prepričanja, da je véro, keršansko in v pravem oziru, ako primérjamo z drugimi kraje dežele naše, skoraj popolnoma nepopačeno, — ukladu temu, da smo pri železnici in sta Terst in Reka bližnja sosedu. —

5. avg., v god Marije Sneznice obhaja vsako leto fara Slávina svoj zaobljubljeni praznik. L. 1855 je namreč kolera tu po Pivki grozno morila. Od konca julija do konca septembra, tedaj v dveh mesecih, je umerlo do 400 ljudi za kolero. Po 10 in več jih je na en dan ležalo na parah. Ljudstvo od strahu zbegano in preplašeno moli, priporoča se Mariji, mogočni patroni fare Slávinske za odvernjenje serdite morilke ter stori obljubo, vsako leto v god Marije Sneznice, t. j. 5 avg., od dela počivati in Božjo službo obhajati. (Konec prih.)

Kterih ljudi na svetu ni najti? Bil je zdravnik, kateri je 60 lét delal v svojem poklicu z veliko slavo in poštenostjo, je tedaj svet dobro poznal in se med ljudmi vsake okolišine dobro ogledal. Ta poštenjak je večkrat rekel: Šestdeset let je že, odkar išem treh človekov raznega stanú in poklica, to je: rokodelca, ki bi razumeval svoje rokodelstvo, rad delal, pa bi bil vender za lakoto umerl; kristjana, kateri bi bil vedno rad pridige poslušal, pa vender brezbožno živel; človeka, kateri bi se bil rad postil in zato umerl. — V tem pomenu govori tudi kralj David: „Mlad sem bil in sem se ostaral; pa nisem vidil pravičnega, da bi bil zapušen, in ne zaroda njegovega, da bi bil stradal kruha.“ Kaj pa dandanašnji šnopsarji in toliki postopači — mladi in starejši. Ali ni vmes marsikaj nepoštenih, ki so s tatvino dobro službo napravili; brezbožnih, ki pri stitih na vrata terkajo, ktere so poprej zaničevali in žalili; malopridnežev, ki so poprej petke in poste skrunili?

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Č. g. župn. T. Kajdiž 1 gld. — Preč. g. dekan M. Kožuh 5 gld. — G. župn. A. Lušin 1 gld.

Za sveto Detinstvo: Č. g. župn. T. Kajdiž 5 gld. 50 kr. — Č. g. Fr. Mekinec 4 gld.

Za kak dober namen: V. L—k 3 gld. (Op. Obernjeno za ubožne dijake; Bog plačaj! Vr.)

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. J. v K.: Prav serčna hvala! Spis precej prih. — G. — č na D.: Iskrena hvala in pozdrav! — G. G. v Št. R.: Precej prih.; serčna hvala in pozdrav!